

УДК 793.31(=161.2)

DOI: <https://doi.org/10.33989/2226-4051.2026.33.363848>

Лілія Довганюк, м. Полтава
<https://orcid.org/0009-0003-1978-9398>

СТИЛІЗАЦІЯ НАРОДНОГО ТАНЦЮ ЯК МОВА СЬОГОДЕННЯ: СОЦІАЛЬНІ ТА КУЛЬТУРНІ СЕНСИ

В оглядовій статті розглянуто стилізацію народного танцю як специфічну мову сучасної культурної комунікації, що транлює соціальні та культурні сенси в умовах глобалізаційних трансформацій і пошуку нових форм національної культурної ідентичності. Закцентовано увагу на значенні невербальних форм культурної комунікації в сучасному суспільстві, де візуальні та тілесні практики дедалі частіше виступають засобами ідентифікації, соціальної консолідації та міжкультурного діалогу. Доведено, що стилізований народний танець постає не лише як результат мистецьких практик, а і як соціокультурний феномен, що відображає ціннісні орієнтації, колективну пам'ять і світогляд спільноти. На основі семіотичного підходу виявлено специфіку кодування соціокультурних сенсів у стилізованому народному танці: від рухової лексики як маркерів етнічної ідентичності до цілісних хореографічних «текстів», що продукують складні повідомлення про ідентичність, пам'ять і культурну самодостатність. Соціальні функції стилізованого народного танцю розглянуто в контексті формування колективної ідентичності, збереження культурної пам'яті та міжпоколінної трансляції цінностей. Також досліджується роль стилізованої хореографії як інструменту глобалізації. Обґрунтовано, що стилізація народного танцю функціонує як багаторівнева комунікативна система, здатна передавати складні соціокультурні повідомлення через тілесний рух, ритм і образність. Констатовано, що стилізований народний танець набуває особливого значення в контексті сучасних українських реалій, де він стає потужним засобом символічного утвердження національної ідентичності та культурного спротиву.

Ключові слова: стилізація народного танцю, культурні смисли, комунікація, ідентичність, семіотика танцю, хореографічне мистецтво.

Постановка проблеми. У сучасному суспільстві танець дедалі частіше осмислюється не лише як вид мистецтва чи розважальна практика, а як складна знакова система, здатна продукувати й транлювати соціально значущі повідомлення. Народний танець, що традиційно виступав носієм колективного досвіду, обрядових смислів і етнічної ідентичності, в умовах глобалізаційних процесів опинився перед необхідністю пошуку нових форм існування. Одним із таких адаптивних механізмів стала стилізація – процес

художнього переосмислення фольклорного матеріалу відповідно до естетичних, технічних і комунікативних вимог сучасності. Відповідно стилізований народний танець є не ізольованим мистецьким явищем, а дзеркалом соціальних процесів і культурних трансформацій сучасного суспільства.

Проблема полягає в тому, що наукове осмислення стилізації народного танцю досі здебільшого зосереджувалося на її технологічних, педагогічних та мистецтвознавчих аспектах, тоді як соціальні та культурні сенси, що генерує стилізована хореографія, залишаються недостатньо дослідженими. Розуміння стилізації як «мови сьогодення» – актуальної комунікативної системи, що транслює соціально значущі повідомлення засобами тілесної пластики, ритму й образності, – відкриває нові перспективи для вивчення цього феномену на перетині мистецтвознавства, культурології та соціології. Актуальність проблематики посилюється в контексті сучасних українських реалій, де стилізований народний танець стає одним із найпотужніших невербальних засобів утвердження національного «ми», формування почуття спільності та консолідації суспільства навколо спільних культурних цінностей.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика танцю як форми соціокультурної комунікації та знакової системи досліджена у працях представників різних наукових напрямів (культурології, семіотики, мистецтвознавства, антропології та соціології): І. Герц (2018), І. Гутник (2019), В. Драч (2025), В. Рубан (2023), В. Синєок та К. Калієвський (2023), П. Фриз та О. Мартинів (2023), С. Ноу (2025), Ф. Petkovski (2024), О. Plakhotnyuk, О. Kuzuk, А. Yatselenko (2025). Теоретичне підґрунтя для розуміння танцю як комунікативного феномену закладено у працях зарубіжних дослідників. Так, Ф. Петковські дослідив танець як нематеріальну культурну спадщину, трактуючи «конструювання національної ідентичності як політичний проект мобілізації груп людей» (Petkovski, 2024, p. 535); С. Хоу проаналізувала проблему збереження й успадкування локальних танцювальних форм в умовах глобалізації, наголошуючи, що «глобалізація є двосічним мечем – вона може як загрожувати, так і посилювати збереження культурної ідентичності» (Ноу, 2025, p. 2). Науковці досліджують

проблеми збереження культурних практик у глобальному і регіональному контекстах крізь призму хореографічного мистецтва, його смислової інтерпретації: Дж. Карр (Carr, 2023), С. Гверевенд (Gwerevende, & Mthombeni, 2023), А. Кактікар (Kaktikar, 2020), М. Скублевська-Пашковська та ін. (Skublewska-Paszowska et al., 2021).

В українській науці вагомий внесок у дослідження танцю як форми комунікації здійснила І. Герц (2018), яка визначила культурологічні засади вивчення танцювального мистецтва як комунікативного процесу та обґрунтувала танець як актуальне художнє висловлювання, у якому знаходять своє вираження світоглядні установки (с. 63). На переконання дослідниці, танець не просто відіграє певну роль у соціокультурній реальності, а відображає в собі всю культуру в її цілісності: зміни різних сфер культури зумовлюють зміни і в сфері танцю (Герц, 2018, с. 64).

Проблему формування культурної ідентичності засобами народного танцю досліджують О. Плахотнюк, О. Кузик, А. Яцеленко, наголошуючи, що на символічному рівні народний танець демонструє «багатство культурної спадщини України на національній та міжнародній аренах» – постає візуальним маркером національної культури в міжнародному просторі (Plakhotnyuk, Kuzyk, & Yatsenko, 2025, p. 49).

У контексті трансформації народної хореографії П. Фриз, О. Мартинів (2023) обґрунтували, що включення фольклорних елементів до нової структури народно-сценічного танцю та їх технічне ускладнення є «своєрідною компенсацією втрат, пов'язаних зі стилізацією фольклору та переведенням його у професійне мистецтво» (с. 102).

В. Рубан (2023), аналізуючи проєкти діячів сучасного танцю як інструмент культурної дипломатії, підкреслює, що «культура є важливою платформою для забезпечення сталого розвитку, діалогу в суспільстві, порозуміння та міжкультурної інтеграції» (с. 271). Питанням стилізації народного танцю як сучасної практики професійного хореографічного мистецтва присвячені праці І. Гутник (2019), яка розглядає стилізацію як технологічний принцип роботи з фольклорним матеріалом. Дослідниця наголошує,

що балетмейстери створюють номери на основі народних традицій, але «надають їм сучасного звучання – стилізують, тобто збагачують новими засобами виразності та формами» (с. 356 357).

Попри значний масив наукових праць, комплексне дослідження стилізації як мови сучасної культурної комунікації з урахуванням соціальних і культурних сенсів, залишається недостатньо розробленим у науковому дискурсі.

Мета статті – проаналізувати стилізацію народного танцю як мову сьогодення крізь призму соціальних та культурних сенсів. Задля реалізації мети визначено завдання: розглянути рівні кодування соціокультурних смислів у стилізованій хореографії – від рухової лексики й композиційної структури до цілісного хореографічного «тексту»; схарактеризувати стилізований народний танець як потужний засіб утвердження національної ідентичності та культурного спротиву.

Методи дослідження. Методологічну основу дослідження становить міждисциплінарний підхід, що поєднує інструментарій культурології, семіотики та соціології культури. Застосовано семіотичний метод для аналізу стилізованого народного танцю як знакової системи та виокремлення рівнів кодування соціокультурних смислів, а також культурологічний метод для осмислення стилізації як механізму трансляції культурних цінностей і збереження колективної ідентичності. Використано також методи теоретичного аналізу, синтезу й узагальнення наукових праць українських і зарубіжних дослідників з проблематики танцю, ідентичності та культурної комунікації.

Виклад основного матеріалу. Для осмислення стилізації народного танцю як «мови сьогодення» необхідно передусім звернутися до теоретичних засад розуміння танцю як знакової системи. Танець, подібно до вербальної мови, має свій «словник» (рухова лексика), «граматику» (композиційні принципи побудови танцювальної фрази), «інтонацію» (характер виконання) та «текст» (цілісна хореографічна композиція). Як зазначає І. Герц (2018), будь-який феномен культури володіє символічними властивостями й може бути розглянутий як комунікативний, тобто такий, що містить і виражає певну інформацію (с. 64). Стилізований народний

танець має особливу комунікативну цінність, оскільки він оперує культурно маркованими символами – рухами, ритмами, образами, костюмними та музичними кодами, що несуть у собі закодовану інформацію про національну культуру.

Семіотичний аналіз стилізованого народного танцю дозволяє виокремити кілька рівнів кодування соціокультурних смислів, що відповідають ключовим структурним складовим хореографічного твору – лексиці, композиції та цілісному хореографічному тексту. На першому, базовому рівні функціонує рухова лексика – конкретні танцювальні рухи, що є своєрідними «словами» хореографічної мови. К. Василенко (1996) відносить до «золотого фонду» української народної хореографії «певну кількість постійних рухів» (с. 163): вибійки, тинки, дрібушки, присядки, обертання. Ці рухи мають не лише техніко-пластичне, а й символічне значення, пов'язане з уявленнями про силу, спритність, життєву енергію та естетичний ідеал. У процесі стилізації ці елементи зберігаються як ключові маркери національної ідентичності.

Другий рівень становить композиція танцю – просторові побудови, ритмічні схеми, чергування масових і сольних епізодів. За визначенням К. Василенка (1996), у хореографії композиція являє собою «формотворчу структуру твору, побудову усіх його частин – від найелементарніших до найскладніших» (с. 213). Цей рівень функціонує як «синтаксис» танцювальної мови, організуючи окремі рухи в цілісне повідомлення. У стилізованому народному танці композиційна структура транслює певні соціальні моделі – співвідношення індивідуального й колективного, чоловічого й жіночого, що виразно прочитуються у сценічних постановках народно-сценічної хореографії.

Третій рівень – це рівень цілісного хореографічного тексту, який, за К. Василенком (1996), формується з «лексико-синтаксичних та композиційних сполучень, з яких і складається хореографічний твір» (с. 128). На цьому рівні хореографічна композиція функціонує як художнє висловлювання про цінності, ідентичність, історичну пам'ять та актуальні соціальні процеси. У цьому контексті С. Хоу зазначає, що рухи, жести і формації традиційного танцю «розповідають історію або передають певний

світогляд» (Ноч, 2025, р. 2), роблячи танець формою живої історії. Саме на цьому рівні стилізація набуває ознак «мови сьогодення» – мови, що говорить про сучасність засобами традиції.

Одним із ключових соціальних сенсів, що продукує стилізований народний танець, є конструювання й підтримання колективної ідентичності. Як зазначає Ф. Петковські, формування національної ідентичності постає як «політичний проєкт мобілізації груп людей на основі ідеї колективної своєрідності» (Petkovski, 2024, р. 535). У сучасному світі, де традиційні механізми формування спільнотної ідентичності послаблені процесами урбанізації, міграції та цифровізації, танець стає одним із небагатьох «живих» інструментів відтворення почуття належності до спільноти. Як зауважує С. Хоу, «урбанізація, міграція та зростання привабливості глобалізованих медіа призвели до розриву між молодшими поколіннями та їхньою культурною спадщиною» (Ноч, 2025, р. 3).

Механізм ідентифікації через стилізований танець діє на кількох рівнях. На індивідуальному – участь у танцювальній практиці активує відчуття причетності до національної культури, що особливо значуще для діаспори та молоді. На груповому – спільне виконання формує почуття єдності й солідарності, актуалізуючи архаїчну функцію танцю як засобу соціальної когезії. На символічному – стилізований народний танець стає візуальним маркером національної культури у міжнародному просторі й засобом репрезентації України. Як зазначають О. Плахотнюк, О. Кузик та А. Яцеленко, танцювальні колективи «репрезентують українську культуру на міжнародній сцені, забезпечуючи збереження й поширення українських танців» (Plakhotnyuk, Kuzyk, & Yatselenko, 2025, р. 49).

Важливим соціальним сенсом стилізованого народного танцю є його роль у процесі міжпоколінної трансляції культурних цінностей. В умовах, коли природні механізми передачі фольклорної традиції втрачають свою дієвість, стилізований танець стає альтернативним каналом трансляції, що поєднує традиційний зміст із сучасною формою подачі. З одного боку, танець знайомить молоде покоління з елементами традиційної культури, з іншого – дозволяє кожному новому поколінню переосмислювати

традиційний матеріал. П. Фриз та О. Мартинів (2023) підкреслюють, що через стилізовану форму «здійснюється спроба фіксації елементів фольклорного танцю, які поступово зникають» (с. 102), тобто стилізація виконує функцію «культурного архіву».

На окрему увагу заслуговує роль стилізованого народного танцю як інструменту соціальної консолідації в кризові періоди. У часи соціальних потрясінь і війн народний танець набуває функції символічного утвердження спільнотної єдності та культурного спротиву. В. Рубан (2023) зазначає, що «сучасний танець завжди твориться, відгукуючись на потреби сьогодення» (с. 273). У сучасних українських реаліях стилізований народний танець стає потужним засобом символічного спротиву культурній агресії та демонстрації культурної самодостатності на міжнародній арені. Хореографічні колективи, що репрезентують Україну за кордоном, транслюють складні соціальні повідомлення про стійкість нації, її культурне багатство та волю до збереження ідентичності.

Стилізація народного танцю також генерує важливі культурні сенси, пов'язані з процесами глокалізації. В. Драч (2025) зазначає, що хореографічне мистецтво «виступає універсальним засобом міжкультурної комунікації, здатним одночасно репрезентувати національну спадщину й відповідати вимогам сучасного мистецького простору» (с. 152-153). Поєднуючи локальну культурну специфіку з глобальними мистецькими тенденціями, стилізований народний танець постає продуктом, що є водночас «локальним» і «глобальним». Саме ця подвійна адресність робить його ефективним інструментом міжкультурної комунікації. Як зауважує С. Хоу, деякі хореографи «свідомо поєднують елементи локальних і глобальних танцювальних стилів, створюючи гібридні форми, які зберігають сутність обох культур» (Нон, 2025, р. 3).

Культурні сенси стилізованого народного танцю не є фіксованими: вони формуються у взаємодії між хореографом, виконавцем і глядачем та набувають різних інтерпретацій залежно від контексту – національного свята, конкурсу сучасної хореографії чи міжнародного фестивалю.

Важливими є й соціальні функції стилізованого народного танцю у становленні і функціонування громадянського суспільства.

Танцювальні колективи виступають агентами соціалізації: спільна практика формує навички командної роботи й відповідальності, а публічні виступи сприяють розбудові культурного капіталу спільноти. Як наголошує Ф. Петковські, саме через «виконання локальних культурних практик зміцнюється почуття належності» до спільноти (Petkovski, 2024, p. 538). Присутність стилізованого танцю в медійному просторі (відеозаписи, трансляції, танцювальні челенджі) створює нові канали трансляції культурних повідомлень, перетворюючи танець на засіб віртуальної консолідації діаспори та форму цифрового активізму.

Стилізований народний танець є також інструментом культурної пам'яті: через хореографічні образи, ритмічні структури та просторові побудови він зберігає елементи колективного досвіду, які не можуть бути повноцінно передані вербально. Спільне переживання хореографічного дійства створює особливий тип емоційної спільноти – потужний чинник соціальної консолідації. В українських реаліях такий танець стає одним з інструментів відновлення соціальних зв'язків у суспільстві, що переживає наслідки війни. Як наголошує В. Рубан (2023), «важливо відходити від «парадигми виживання» до «парадигми розвитку»» (с. 279).

Таким чином, аналіз стилізації народного танцю як мови сьогодення дозволяє стверджувати, що вона функціонує як складна, багаторівнева комунікативна система, здатна продукувати й транслювати різноманітні соціальні та культурні сенси – від конструювання національної ідентичності до міжкультурного діалогу, від збереження культурної пам'яті до реагування на актуальні соціальні виклики.

Висновки. Отже, стилізація народного танцю функціонує в сучасному соціокультурному просторі як повноцінна комунікативна система – «мова сьогодення», здатна транслювати складні соціальні та культурні повідомлення засобами тілесної пластики, ритму й образності. Семіотичний аналіз уможливив виявити багаторівневу структуру кодування смислів: рухова лексика як «слова» хореографічної мови та маркери етнічної ідентичності; композиційна структура як «синтаксис», що транслює соціальні

моделі; культурні смисли як цілісні хореографічні «тексти», що продукують повідомлення про ідентичність, пам'ять та культурну самодостатність. Особливого значення стилізований народний танець набуває в контексті сучасних українських реалій, де він стає потужним засобом символічного утвердження національної ідентичності, культурного спротиву та соціальної консолідації.

Перспективи подальших досліджень пов'язані з вивченням впливу цифрових технологій на комунікативні можливості стилізованого народного танцю, аналізом рецептивних аспектів сприйняття стилізованих хореографічних творів різними соціальними та віковими групами, а також із студіюванням механізмів формування культурних сенсів у процесі транскультурної адаптації.

Список використаної літератури

- Василенко, К. (1996). *Лексика українського народно-сценічного танцю* (3-тє вид.). Мистецтво.
- Герц, І. (2018). Культурологічні засади вивчення танцю як форми комунікації. *Культура і сучасність*, 1, 63-68. <https://journals.urau.ua/kis/article/view/148184>
- Гутник, І. (2019). Стилізація у професійному народному хореографічному мистецтві сучасності. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*, 2, 356-360. <https://doi.org/10.32461/2226-3209.2.2019.177729>
- Драч, В. (2025). Українське хореографічне мистецтво як інструмент культурної дипломатії: традиції та сучасні практики. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*, 2, 152-157. <https://doi.org/10.32461/2226-3209.2.2025.338921>
- Рубан, В. (2023). Проекти діячів сучасного танцю як інструмент культурної дипломатії України в умовах воєнного стану. *Питання культурології*, 42, 270-285. <https://doi.org/10.31866/2410-1311.42.2023.293800>
- Синюк, В., & Калієвський, К. (2023). Український народний танець як фундатор національної самобутності. *Актуальні питання гуманітарних наук*, 64 (2), 186-193. <https://doi.org/10.24919/2308-4863/64-2-17>
- Фриз, П., & Мартинів, О. (2023). Народний танець в контексті культурних трансформацій ХХ–ХХІ століття. *Актуальні питання гуманітарних наук*, 69 (3), 98-103. <https://doi.org/10.24919/2308-4863/69-3-14>
- Carr, J. (2023). The tangible and intangible: dance and the safeguarding of intangible cultural heritage. *Dance Research*, 41 (1), 66-78. <https://doi.org/10.3366/drs.2023.0390>
- Gwervevende, S., & Mthombeni, Z. M. (2023). Safeguarding intangible cultural heritage: exploring the synergies in the transmission of Indigenous languages, dance and music practices in Southern Africa. *International Journal of Heritage Studies*, 29 (5), 398-412. <https://doi.org/10.1080/13527258.2023.2193902>
- Hou, C. (2025). The Interplay of Dance and Cultural Identity: Preservation and Inheritance of Local Dance in the Context of Globalization. *Journal of Literature and Arts Research*, 2 (1), 1-11. <https://doi.org/10.71222/e27cp251>

- Kaktikar, A. (2020). Choreographing decolonization: pedagogical confrontations at the intersection of traditional dance and liberal arts in higher education in India. *Research in Dance Education*, 21 (2), 122-134. <https://doi.org/10.1080/14647893.2020.1764924>
- Petkovski, F. (2024). Dance, Moving Identities, and the Political Economy of Intangible Cultural Heritage. In *The Routledge International Handbook of Heritage and Politics* (pp. 534-551). London: Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781003300984-45>
- Plakhotnyuk, O., Kuzyk, O., & Yatselenko, A. (2025). The role of national folk dances in shaping the cultural identity of the Ukrainian people. *Notes on Art Criticism*, 25 (1), 43-55. <https://doi.org/10.63009/noac/1.2025.43>
- Skublewska-Paszkowska, M., Powroznik, P., Smolka, J., Milosz, M., Lukasik, E., Mukhamedova, D., & Milosz, E. (2021). Methodology of 3D scanning of intangible cultural heritage – The example of Lazgi dance. *Applied Sciences*, 11 (23), 11568. <https://doi.org/10.3390/app112311568>

Liliia Dovganiuk

STYLIZATION OF FOLK DANCE AS THE LANGUAGE OF THE PRESENT: SOCIAL AND CULTURAL MEANINGS

The review article examines the stylization of folk dance as a specific language of contemporary cultural communication that transmits social and cultural meanings in the context of globalization transformations and the search for new forms of national cultural identity. Particular attention is paid to the significance of nonverbal forms of cultural communication in modern society, where visual and bodily practices increasingly function as means of identification, social consolidation, and intercultural dialogue. It is proven that stylized folk dance emerges not only as a result of artistic practices but also as a sociocultural phenomenon reflecting the value orientations, collective memory, and worldview of a community.

Based on the semiotic approach, the study reveals the specificity of encoding sociocultural meanings in stylized folk dance: from movement vocabulary as markers of ethnic identity to holistic choreographic “texts” that produce complex messages about identity, memory, and cultural self-sufficiency. The social functions of stylized folk dance are considered in the context of shaping collective identity, preserving cultural memory, and ensuring the intergenerational transmission of values. The article also investigates the role of stylized choreography as an instrument of globalization. It is substantiated that the stylization of folk dance functions as a multilevel communicative system capable of conveying complex sociocultural messages through bodily movement, rhythm, and imagery. It is concluded that stylized folk dance acquires particular significance in the context of contemporary Ukrainian realities, where it becomes a powerful means of symbolic affirmation of national identity and cultural resistance.

Keywords: *stylization of folk dance, cultural meanings, communication, identity, semiotics of dance, choreographic art.*

References

- Carr, J. (2023). The tangible and intangible: dance and the safeguarding of intangible cultural heritage. *Dance Research*, 41 (1), 66-78. <https://doi.org/10.3366/drs.2023.0390>
- Drach, V. (2025). Ukrainske khoreorafichne mystetstvo yak instrument kulturnoi dyplomatii: tradytsii ta suchasni praktyky [Ukrainian choreographic art as an instrument of cultural diplomacy: traditions and modern practices]. *Visnyk Natsionalnoi akademii kerivnykh kadrov kultury i mystetstv* [Bulletin of the National Academy of Leading Personnel of

- Culture and Arts*], 2, 152-157. <https://doi.org/10.32461/2226-3209.2.2025.338921> [in Ukrainian].
- Fryz, P., & Martyniv, O. (2023). Narodni tanets v konteksti kulturnykh transformatsii XX–XXI stolittia [Folk dance in the context of cultural transformations of the XX-XXI century]. *Aktualni pytannia humanitarnykh nauk [Topical Issues in the Humanities]*, 69 (3), 98-103. <https://doi.org/10.24919/2308-4863/69-3-14> [in Ukrainian].
- Gwervevende, S., & Mthombeni, Z. M. (2023). Safeguarding intangible cultural heritage: exploring the synergies in the transmission of Indigenous languages, dance and music practices in Southern Africa. *International Journal of Heritage Studies*, 29 (5), 398-412. <https://doi.org/10.1080/13527258.2023.2193902>
- Herts, I. (2018). Kulturolohichni zasady vyvchennia tantsiu yak formy komunikatsii [Cultural principles of the study of dance as a form of communication]. *Kultura i suchasnist [Culture and Modernity]*, 1, 63-68. <https://journals.uran.ua/kis/article/view/148184> [in Ukrainian].
- Hou, C. (2025). The Interplay of Dance and Cultural Identity: Preservation and Inheritance of Local Dance in the Context of Globalization. *Journal of Literature and Arts Research*, 2 (1), 1-11. <https://doi.org/10.71222/e27cp251>
- Hutnyk, I. (2019). Stylizatsiia u profesiinomu narodnomu khoreorafichnomu mystetstvi suchasnosti [Stylization in the professional folk choreographic art of our time]. *Visnyk Natsionalnoi akademii kerivnykh kadrov kultury i mystetstv [Bulletin of the National Academy of Leading Personnel of Culture and Arts]*, 2, 356-360. <https://doi.org/10.32461/2226-3209.2.2019.177729> [in Ukrainian].
- Kaktikar, A. (2020). Choreographing decolonization: pedagogical confrontations at the intersection of traditional dance and liberal arts in higher education in India. *Research in Dance Education*, 21 (2), 122-134. <https://doi.org/10.1080/14647893.2020.1764924>
- Petkovski, F. (2024). Dance, Moving Identities, and the Political Economy of Intangible Cultural Heritage. In *The Routledge International Handbook of Heritage and Politics* (pp. 534-551). London: Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781003300984-45>
- Plakhotnyuk, O., Kuzyk, O., & Yatsenko, A. (2025). The role of national folk dances in shaping the cultural identity of the Ukrainian people. *Notes on Art Criticism*, 25 (1), 43-55. <https://doi.org/10.63009/noac/1.2025.43>
- Ruban, V. (2023). Proiekty diiachiv suchasnoho tantsiu yak instrument kulturnoi diplomatii Ukrainy v umovakh voiennoho stanu [Projects of contemporary dance figures as an instrument of cultural diplomacy of Ukraine under martial law]. *Pytannia kulturolohii [Questions of Cultural Studies]*, 42, 270-285. <https://doi.org/10.31866/2410-1311.42.2023.293800> [in Ukrainian].
- Skublewska-Paszowska, M., Powroznik, P., Smolka, J., Milosz, M., Lukasik, E., Mukhamedova, D., & Milosz, E. (2021). Methodology of 3D scanning of intangible cultural heritage – The example of Lazgi dance. *Applied Sciences*, 11 (23), 11568. <https://doi.org/10.3390/app112311568>
- Synieok, V., & Kaliievskyi, K. (2023). Ukrainskyi narodni tanets yak fundator natsionalnoi samobutnosti [Ukrainian folk dance as a founder of national identity]. *Aktualni pytannia humanitarnykh nauk [Topical Issues in the Humanities]*, 64 (2), 186-193. <https://doi.org/10.24919/2308-4863/64-2-17> [in Ukrainian].
- Vasylenko, K. (1996). *Leksyka ukrainskoho narodno-stsenichnoho tantsiu [Vocabulary of Ukrainian folk-stage dance]* (3rd ed.). Kyiv: Mystetstvo [in Ukrainian].

Одержано 22.04.2026 р. Рекомендовано 04.05.2026 р. Оприлюднено 05.06.2026 р.